

# Josef Koutecký

## Scénář k rozhlasové reportáži

vypracovaly: Sofie Horynová, Sára Konečná, Tereza Křivánková, Julie Rousková

pod vedením Mgr. Taťány Hejmanové

Já jsem se narodil v neděli 31.srpna roku 1930 za 10 minut půlnoc, to jsem se poprvé nadechl pražského vzduchu a od té doby jsem zamilý Pražan. Bez Prahy bych nemohl žít.

*Tehdy se zrodil muž, jehož osudem bylo zachraňovat tisíce onkologicky nemocných dětí.*

Mohli bychom říci, že jeho kariéra začala již v raném věku, kdy ve svém pokojíčku pitval všelijaké živočichy od žíhal po myši a slepice. Začátky budování prvního onkologického oddělení v Československu tak snadné nebyly.

*Zpočátku nade mnou každý mával rukou, říkal: „On je blázen, co to dělá, vždyť stejně všechny ty děti umřou, je to zbytečné!“. Časem jsem dokázal, že to zbytečné není, protože procento přežívajících dětí více narůstalo, a v současné době jsme na tom tak, že ze sta dětí zemře sedmnáct, což osmdesát tři procent přežije na rozdíl od tehdejších tří procent, to je osmdesát procentní rozdíl.*

Lékaři se potýkali s nedostatkem prostor a lůžek pro malé pacienty.

*Děti neměly nic než chodbu, když nemusely ležet. Hrály si na chodbě, jedly na chodbě, návštěvy na chodbě, ležely po dvou v postýlce, kojence jsme například nechali v nemocnici v kočárku.*

Chyběly léky, které byly tenkrát na západě už běžně k dostání. Lékaři prosili rodiče nemocných dětí, aby zkusili léky do Československa propašovat.

*Když jsme žádali o mimořádný dovoz tak to trvalo dva, tři, čtyři měsíce a u dítěte se už mezitím metastáze objevily. Takže jsme často dostali lék a dítě už bylo mrtvé.*

Ovšem největším nepřítelem byl nedostatek materiálu, bez kterého museli pracovat.

*Byly situace, kdy jsme neměli operační rukavice. Když se ta operační rukavice roztrhla, tak už nebyla žádná. Nicméně se schovávaly ty protržené rukavice, vystříhly se z nich čtverečky, a když byla na jiné rukavici malá díra tak se to zalepilo.*

Po revoluci se panu profesoru Kouteckému rozšířily obzory. Jezdil na různé konference, procestoval svět, ale vždy měl v srdci zachovanou Prahu, ve které zůstal. Stal se profesorem a doted' inspiruje mladou generaci k medicíně. Na ulicích ho zdraví lidé, kteří byli jeho pacienti před několika desítkami let a kteří ho mimo jiných považují za hrdinu. Dodnes si večer zapálí virginii, a při poslechu hudby se těší do nového dne.